# Igyekezzetek a békességre és a szentségre

János evangéliuma 14. részének 27. versében ezt olvassuk: *„Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, a miképen a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is féljen.”* Ámen. Ez az ige egyfajta békességről beszél nekünk, amelyet az Úr Jézus kínál, és amely különbözik attól, amelyet a világ adhat. Ha a *békesség* szó szótári meghatározását nézzük, azt találjuk, hogy a zavarok hiányát jelenti. A szorongásos depresszió összefüggésében, amely a lélek nyugtalanságával és a szív zaklatottságával jellemezhető zavar, felmerül a kérdés: lehet-e a depresszióban szenvedőknek Krisztus békessége? A depresszió nem Istentől van, de Ő megengedi a próbákat a hívők életében, hogy megerősítse őket, és közelebb vonja magához.

Ahhoz, hogy megértsük, hogyan adja nekünk az Úr Jézus a békességet, ajándékként kell tekintenünk ígéretére: *„Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek.”* Ez a békesség isteni ajándék, része Isten hozzánk való hűségének. Ahhoz azonban, hogy az ígéret valósággá váljon életünkben, szükséges, hogy a Szent Szellem jelen legyen az életünkben, akit akkor kapunk meg, ha engedelmeskedünk Neki. Engedelmesség nélkül Isten ígéretei nem teljesednek be életünkben.

A galatákhoz írt levél 5. részének 22. versében a Szellem gyümölcsének leírását találjuk: *„A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség.”* Ez a békesség a Szent Szellem bennünk végzett munkájának eredménye, és akkor mutatkozik meg, amikor Isten akarata szerint döntünk, beleértve azt a döntést is, hogy visszatérünk Hozzá.

Az Úr Jézus kijelentette: *„az én békességemet adom néktek”.* Ezt a békességet másként adja, mint a világ, amely szintén kínálhat valamiféle békességet. A valódi békességnek Istentől kell származnia, olyan békességnek, amely minden értelmet felülhalad. Ennek az isteni békességnek kell betöltenie bennünket. Az Írás szerint *„a Lélek gyümölcse … békesség”*, és hogy eljussunk erre a békességre, elengedhetetlen, hogy a Szent Szellem vezessen bennünket, ahogyan az ige buzdít: *„Lélek szerint járjatok, és a testnek kívánságát ne vigyétek véghez.”* A test kívánságainak beteljesítése nem hozza el nekünk az Istentől való békességet.

Sokan a szabadság idején keresik a békességet és a nyugalmat, testben és lélekben egyaránt pihenni szeretnének. Ezekben a pihenőidőkben olyan nyugalomra vágynak, amely egész lényüket felfrissíti. Isten igéje azonban megmutatja, hogy a gonoszok nem ismerik a békességet, ahogyan Ézsaiás 48:22-ben olvassuk.

Még ha az Úr Jézus ígéretére támaszkodunk is, hogy csodálatos módon békességet ad nekünk, ez nem valósul meg az Ő Szellemének bennünk végzett munkája nélkül. A Róma 3. részének 12. verse ezt mondja: *„Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek; nincs, a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy is.”* Később a 17. vers kijelenti: *„A békességnek útját sem

ismerik.”* Ha eltávolodtunk Istentől, és nem cselekszünk jót, nem fogjuk ismerni a békesség útját, majd így folytatja: *„Nincs isteni félelem az ő szemeik előtt.”*

Ha az istenfélelem a szemünk előtt van, akkor ismerni fogjuk a békességet; ellenkező esetben nem kapjuk meg az Úr Jézus békességét. A Róma 3. részének tanítását kiegészítve hivatkozzunk az Ézsaiás 59-re is, hogy lássuk az Ó- és az Újszövetség szemszögét is. Ézsaiás 59. része rámutat, hogy az Úr Jézus nélkül lehetetlen eljutni a békességre. Ez a rész a 7. és 8. versben leírja azok viselkedését, akik eltérnek az igazságtól: *„Lábaik a gonoszra futnak, és sietnek ártatlan vért ontani; gondolataik álnok gondolatok, pusztulás és romlás van útjokon. A békesség útját nem ismerik, és nincs igazság nyomdokaikon; ösvényeiket elferdítették, a ki azokon jár, mind nem ismeri a békességet.”*

Ma reggel Dannal az élet néhány dolgáról beszélgettünk, és elmesélt egy történetet a környékbeli sajt- és túróbeszállítóiról. Dan két emberről beszélt, akik hamis mérleget használnak, és félrevezetik a vevőket a termékek súlyát illetően. Egy konkrét esetben az egyik vevőnek azt mondták, hogy a túró ennyi és ennyi kilót nyom, de ellenőrzéskor kiderült, hogy 600 grammal könnyebb. Ilyen esetekben elmondható, hogy ezek az emberek nem ismerik a békesség útját, akár járnak valamilyen gyülekezetbe, akár nem. Ézsaiás 59:9 szerint: *„Azért távol van tőlünk az ítélet, és nem ér el minket az igazság; világosságra várunk, és ímé sötétség, fényességre, és homályban járunk. Tapogatjuk a falat, mint a vakok”*, és így tovább: *„olyanok vagyunk, mint a holtak.”*

Évekkel ezelőtt, amikor a Szellem gyümölcséről elmélkedtem, bizonyos elégedetlenséget éreztem a szívemben, és azon tűnődtem, miért nem sorolta Pál apostol az igazságot ehhez a gyümölcshöz. Úgy tűnt nekem, hogy az igazságnak a Szellem gyümölcséhez kellene tartoznia, hiszen ha a Szellem nem munkálná az igazságot, akkor nekünk sem kellene törekednünk rá. Az azonban világos, hogy akik helytelen utakon járnak, nem ismerik a békesség útját, a Szellem gyümölcse pedig a békesség. Ezért bizonyos elveket kell követnünk, köztük az igazság útját, amely a békességre vezet bennünket, miközben együtt munkálkodunk a Szellemmel.

Az Úr Jézus a Lukács 19. részének 38. versében arra buzdít, hogy ismerjük fel a békesség fontosságát: *„Mondván: Áldott a király, a ki jő az Úrnak nevében: békesség a mennyben, és dicsőség a magasságban!”* Ezek a versek kiemelik annak a Királynak az elismerését, aki békességet és dicsőséget hoz a mennyben – olyan üzenet ez, amely arra buzdít, hogy keressük a békességet az életünkben.

Akik olvasták Isten igéjét, emlékeznek, hogy Lukács 2:14-ben azt is olvassuk: *„és a földön békesség, és az emberekhez jóakarat!”* Békességről van szó a mennyben és békességről a földön az emberek között, akikben Istennek kedve telik. Ezért elengedhetetlen, hogy békességben éljünk, és ápoljuk a békességet. A Lukács 19. részének 41. versében ezt olvassuk: *„És mikor közelgete, látván a várost, síra azon, mondván: Vajha megismerted volna te is, csak e mai napon is, a te békességedre valókat! de most elrejtettek a te szemeid elől.”* Ezek a szavak megmutatják, hogy vannak dolgok, amelyek békességet hozhatnak nekünk. De honnan származnak ezek a dolgok? Földi vagy mennyei eredetűek? Én azt választom, hogy azt higgyem: ezek az odafelvaló dolgok, nem a földiek.

Fontos, hogy ismerjük azokat a dolgokat, amelyek békességet hozhatnak nekünk. Pál apostol a rómaiakhoz írt levél 14. részében útmutatást ad ebben. A 17. és 19. verset olvasva megtudjuk: *„Mert nem étel és ital az Isten országa; hanem igazság és békesség és Szent Lélek által való öröm. Azért hát törekedjünk azokra, a mik a békességre és az egymás épülésére valók.”* Ámen.

Isten igéje azt tanítja, hogy bizonyos dolgok a békességre vezetnek. Isten országát az igazság és a békesség jellemzi. Lukács evangéliumának 1. részében azt olvassuk, hogy az Úr Jézus azért jött, hogy a békesség útjára igazítsa lábainkat. Ez olyan út, amelyen járnunk kell: a békesség útja.

Segítsen nekünk az Úr, hogy felismerjük, és keressük azokat a dolgokat, amelyek békességünkre és épülésünkre szolgálnak. Az egyik dolog, amely békességet hoz nekünk, az igazság.

Az *épülés* szó sokak számára homályos lehet, de a növekedés és fejlődés folyamatára utal, amelynek során eljutunk arra az érettségre, amely ahhoz szükséges, hogy beépüljünk a szellemi templom falába. Ézsaiás 32. része erre emlékeztet. A 17. verstől ezt olvassuk: *„És lesz az igazság műve békesség, és az igazság gyümölcse nyugalom és biztonság mind örökké. És lakozik népem békesség hajlékában, és biztos lakhelyekben, és gondtalan nyugalomban.”* Ez azért van így, mert az igazság műve békességet hoz, és az igazság gyümölcse örök nyugalom és biztonság, olyan ez, mint egy állandó szabadság.

Sok évvel ezelőtt történt velem valami, ami nem feltétlenül dicséretes, de megemlítem. A munkám természete miatt nem mehettem szabadságra. Némelyek megkérdezték: *„Te nem mész szabadságra?”* Azt feleltem: *„Milyen szabadságra mennék?”* Ők erősködtek: *„Hát szabadságon pihen az ember, pihenj te is.”* Én pedig azt válaszoltam: *„Milyen szabadság? Milyen pihenés? Én minden nap nyugalomban vagyok.”* Ilyennek kell lennünk, vagy nem? Az igazság gyümölcse a nyugalom. Aki megtalálja, az nem keres többé másfajta pihenést, amelyet a világ kínál.

Sokan megkérdezték tőlem: *„Mi baja van Péternek a szabadsággal? Van valami baja vele?”* A válaszom az, hogy egyáltalán semmi kifogásom ellene. Az igazság műve lesz a mi szabadságunk, a mi pihenésünk. Nézzük a 33. rész 15. versét is: *„A ki igazságban jár, és egyenesen szól, a ki megutálja a zsarolás nyereségét, a ki kezét visszavonja, hogy ajándékot ne vegyen, a ki bedugja fülét, hogy vérontásról ne halljon, és szemeit befogja, hogy gonoszt ne lásson: az a magasságokban lakik, kősziklák bástyái az ő menedéke, kenyerét megkapja, vize el nem fogy. A királyt ékességében látják szemeid, és látják messze kiterjedt földét.”*

Mit mondhatunk erre? A nép a békesség hajlékában fog lakni, de csak ha igazságban él. Mondhatjuk-e, hogy a Szellem gyümölcse magában foglalja az igazságot is? Ha nem élünk igazságban, nincs békességünk. A gonoszoknak nincs békességük. Elmondhatom, hogy nagy örömöm volt, amikor az Úr kijelentette nekem, hogy az igazság része a Szellem gyümölcsének, és senki nem veheti ki belőle, mert igen nagy jelentőségű.

Isten országának két fő alkotóeleme van: az igazság és a békesség. Az igazság nem hiányzik onnan. Nem jelentéktelen függelék. Vannak, akik tisztességtelenül egészítik ki a jövedelmüket. De vajon ismerik-e még a békesség útját? *Boldogok, a kik háborúságot szenvednek az

igazságért* – azért az igazságért, amelyben élnek, nem csupán azért, amelyet prédikálnak. Néhány év tapasztalatom van abban, hogy gyakoroltam ezt az igazságot. Számos helyzetet éltem át, amikor az igazságért üldöztek.

Megkérdezheted: hogyan lehetséges, hogy üldöztetést szenvedj? Milyen módon? Vannak-e jogaink ebben az országban, ebben a világban? Természetesen vannak. De mi történik, amikor igazságban élsz?

A zsidókhoz írt levélben ezt olvassuk: *„javaitok elrablását is örömmel szenvedtétek”*. Az elrablás azt jelenti, hogy erőszakkal megfosztanak valamitől. Emberileg azt gondolnánk, hogy valaminek történnie kell. Keressük azonnal az igazunkat! De kinek az igazságát? *Keressétek először Isten országát és az ő igazságát.*

Sok mindenen átmentem, és megízleltem az üldöztetést. Hogyan üldözhetnek? Akár úgy is, hogy elfoglalják a parkolóhelyedet. Amikor nincs hol hagynod az autódat, és máshol kell leparkolnod, mert valaki elfoglalta a helyedet.

Gyakran láttam, ahogy leparkol az autójával, és nem lázadtam fel ellene. De boldogok vagyunk. Apró dolgok, jelentéktelen dolgok. Némelyek azt mondanák, hogy nem is olyan fontosak. De amikor a kórházban üldöznek, amikor nem kapod meg a szükséges gyógyszert, amikor becsapnak, hazudnak neked vagy rászednek, ezek az üldöztetés formái, ha nem lázadsz fel.

Sok szempontot kell figyelembe venni, amikor a békesség kereséséről beszélünk. A rómaiakhoz írt levél 8. részében azt látjuk, hogy azokat a dolgokat kell keresnünk, amelyek a békességre vezetnek. Elengedhetetlen, hogy eljussunk Isten igazságára, ahogyan meg van írva: *„Keressétek először … az ő igazságát.”* Ez azt jelenti, hogy éhezzük és szomjúhozzuk az igazságot, amely tisztaság, szeplőtelenség, folttalanság. Az Írás szerint Isten szemei tiszták, nincs bennük igazságtalanság, álnokság, csalás vagy bármi rossz, annyira tiszták, hogy nem nézhetik a gonoszságot.

Róma 8:5 szerint akik a test szerint élnek, azokat a test kívánságai vezetik, és ezekhez a harag is hozzátartozik. A test cselekedetei nem csupán a gazdagság hajszolása vagy olyan bűnök, mint a részegség, a dohányzás és a kicsapongás. Az irigykedés, a viszálykodás és a pártoskodás szintén a test dolgai.

Egy lelkipásztor a kelet-romániai Braila városából elmesélt nekünk egy esetet: egy látogatás alkalmával elmondta, hogyan hoztak létre missziós pontot egy faluban, Lanurile községben. Hogy elindulhassanak, úgy döntöttek, vásárolnak egy házat, amelyet a gyülekezet egyik tagjának nevére írattak.

Egy idő múlva azonban az illető meggondolta magát, és nem akarta többé átengedni nekik a házat. Micsoda irónia: kifizettük, és most fennáll a veszély, hogy ház nélkül maradunk. Mit kellene tennie annak, aki igazságban akar élni? Lemondani? Elfogadni a veszteséget? Vagy harcolni az igazáért? A lelkipásztor elmondta, hogy volt egy ügyvéd a gyülekezetben, pert indítottak, és ötven százalék esélyük volt a győzelemre. Úgy döntöttek, hogy nem vetik alá magukat Krisztus törvényének, mert nem hagyták, hogy üldözzék őket.

Ha Krisztus törvénye szerint élünk, akkor üldöztetést fogunk szenvedni.

Az Írás figyelmeztet, hogy e földi dolgok követése halálra vezet, a Szellem dolgainak követése pedig életre és békességre. Ez azért van így, mert a test gondolata ellenségeskedés Istennel, nem engedelmeskedik az Ő törvényének, és így akik testiek, nem lehetnek kedvesek Isten előtt.

A Szent Szellem mindenre megtanít bennünket, ahogyan meg van ígérve: *„elküldöm a Szellemet, és Ő megtanít titeket mindenre."* Miután megtanít, a Szellem arra indít, hogy az Ő vezetése szerint járjunk, vezet bennünket, és örök életet ígér. A Szellem dolgainak követése élet és békesség. Azokra a dolgokra kell összpontosítanunk, amelyek a szív békességére vezetnek: ezek az igazság és az, hogy nem állunk ellen a gonosznak.

Ha e két alapvető dolog szerint élünk, békességre és életre jutunk. A békesség, amelyet Isten Szellemének gyümölcse ad nekünk, nélkülözhetetlen az életünkben. Nem csupán ajándék, amelyet teljesítményünk vagy munkánk nyomán kapunk, hanem jellemvonás, olyan, mint az Úr Jézusé, és feltétlenül szükségünk van rá.

A filippiekhez írt levélben a békesség nem ajándékként, hanem jellemvonásként jelenik meg. Filippi 4:5–7-ben meg van írva: *„A ti szelídségtek legyen ismeretes minden ember előtt. Az Úr közel. Semmi felől ne aggodalmaskodjatok; hanem minden dologban imádság és könyörgés által hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. És az Istennek békessége, mely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat Krisztus Jézusban."* Ámen.

Érdekes, hogy a békességről azt olvassuk: ereje van megőrizni szívünket és gondolatainkat. Ez a védelem, amelyet a békesség nyújt, felveti a kérdést, hogyan működik, és ki ellen véd. Világos, hogy őriznünk kell magunkat, de hogyan segít ebben a békesség? Miért van szükség a békességre, és mit veszítünk, ha nincs? Nyilvánvaló, hogy a gonoszoknak nincs részük békességben, akik pedig megízlelték, nem akarják elveszíteni. A békesség értéke vitathatatlan, ezért becsülnünk kell.

Az emberek pénzt költenek arra, hogy a szabadság idején pihenést és nyugalmat élvezzenek, de a békesség, amelyet Istentől kapunk, amely *minden értelmet felülhalad*, sokkal nagyobb értékű. Ennek ellenére sokan gyakran nyugtalanságban élnek. Megkérdezhetjük: szeretjük-e, ha zaklatottak vagyunk, vagy inkább ebben az állapotban maradnánk? Ha megtapasztaltuk a békességet, nem kívánunk visszatérni a nyugtalansághoz, de úgy tűnik, némelyek kényelmesen berendezkednek ebben az állapotban.

Fontos elgondolkodnunk ezeken, és azon, hogyan hat a békesség az életünkre. Az emberek gyakran mondják: *„Hogyne lennék dühös, amikor nézd, mit tett velem?"* – így fejezik ki elégedetlenségüket és haragjukat. Ilyenkor nyilvánvaló, hogy akik ezt mondják, nem élvezik a békességet.

Ha igazságban élünk, a lelkiismeretünk nem vádol többé, és Pál apostol erre az állapotra utal, amikor azt mondja: *„semmit sem tudok magamra"*, vagyis semmi olyat, ami nyugtalanságot és a büntetéstől való félelmet hozná rám. A félelem együtt jár a büntetéssel, és amikor félünk a büntetéstől, a szívünk nyugtalan lesz. Hogy ezt a nyugtalanságot elkerüljük, békességnek kell

lennie a szívünkben, és nem szabad engednünk, hogy a félelem hatalmába kerítsen. *„A teljes szeretet kiűzi a félelmet”*, és ez teszi lehetővé, hogy teljes bizodalmunk legyen az ítélet napján, ahogyan az 1János 4-ben olvassuk.

Amikor békességben vagyunk, és semmi sem vádol bennünket, teljes a bizodalmunk. Ez a békesség megőrzi szívünket és gondolatainkat, megvéd minden olyan gondolattól, amely a Sátántól jön, és amely megzavarhatna. Az elkövetett bűn halált és nyugtalanságot hoz, és minden folt vagy szenny árt nekünk. Ilyenkor hajlamosak vagyunk keresni a békességet, de hogy újra megtaláljuk, azokra a dolgokra kell törekednünk, amelyek megadhatják.

A zsidókhoz írt levél arra emlékeztet, hogy ne keményítsük meg szívünket, amikor az Ő szavát halljuk, vagyis maradjunk nyitottak és fogékonyak az Ő tanítására és intésére. Mit kell tennünk, hogy bemehessünk az Úr nyugodalmába? A zsidókhoz írt levél 3. része feltárja, mi történt azokkal, akik *„mindenkor tévelyegnek”*, és nem fogadták be a *békesség evangéliumát*.

Az Úr Jézust ez a levél az *igazság királyának* és a *békesség királyának* nevezi. Arra hív, hogy közeledjünk Hozzá, ahogyan mondja: *„Jöjjetek én hozzám.”* A Zsidók 3. részében, a 7. verstől ezt olvassuk: *„Azért, a mint a Szent Lélek mondja: Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a ti szíveteket, mint az elkeseredéskor, a kísértés napján a pusztában, a hol megkísértettek engem a ti atyáitok, megpróbáltak engem, és látták az én cselekedeteimet negyven esztendeig. Azért megharagudtam arra a nemzetségre, és mondám: Mindenkor tévelyegnek szívökben, és ők nem ismerték meg az én útaimat; a miért megesküdtem haragomban, hogy nem mennek be az én nyugodalmamba.”*

Van egy nyugodalom, amelybe az Úr hív bennünket. *„Az igazság gyümölcse nyugalom”* – olyan állapot, amelyért már nem munkálkodunk, hanem leszüreteljük, ahogyan a gyümölcsöt szüreteljük. Ezt a nyugalmat örökkévalónak írja le az ige. A Zsidók 4. részének 1. verse emlékeztet bennünket: *„Féljünk tehát, hogy valamiképen, mivelhogy még megvan az ígéret, hogy bemegyünk az ő nyugodalmába, közületek valaki elkésettnek ne láttassék.”*

Isten megígérte, hogy bemehetünk az Ő nyugodalmába, de ennek feltételei vannak. A 2Thesszalonika 3. részének 16. versében egy másik ígéretet találunk: *„Maga pedig a békességnek Ura adjon néktek békességet mindenkor minden módon. Az Úr mindnyájatokkal!”* Ámen. Arra buzdít az ige, hogy legyen békesség bennünk és körülöttünk, hogy békességben éljünk minden emberrel. *„Kövessétek mindenkivel a békességet és a szentséget, a mely nélkül senki sem látja meg az Urat.”*

Elengedhetetlen, hogy Isten igazságát keressük. A Kolossé 3-ban ismét Krisztus békességéről olvasunk, aki a békesség Ura, a békesség Istene, az igazság Királya és a békesség Királya. A 3. rész 15. verse azt tanítja: *„Krisztus békessége … a melyre el is hívattatok.”* Amikor Isten elhívásait keressük az Írásban, eszünkbe jut, hogy meg van írva: *„sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak.”*

Különböző alapvető dolgokra kaptunk elhívást: a megszentelődésre, az áldásra, Krisztus békességére, és a szenvedésre is. Péter apostol kijelenti: *„Hiszen erre hívattatok el”*, és az ige

folytatja: *„Krisztus békessége, a melyre el is hívattatok.”* Ennek a békességnek kell uralkodnia a szívünkben, és hálásaknak kell lennünk.

Így is érthetjük: *„Krisztus békessége, amelyre elhívattunk, uralkodjék a szívünkben.”* A békességnek kell őriznie a szívünket és gondolatainkat. Megkérdezzük: képes erre a békesség? Biztosítást kapunk arról, hogy igen, mert az Isten ereje. Isten békessége, amely a Szellem gyümölcse, maga is erő. Ha ez a békesség uralkodik a szívünkben, akkor megőriz bennünket. Ahhoz azonban, hogy eljussunk a békességre, igazságban kell élnünk, és nem szabad ellenállnunk a gonosznak, ahogyan az Úr Jézus is tette.

Gondoljunk arra a pillanatra, amikor a templomadó szedői eljöttek az Úr Jézushoz, hogy beszedjék az adót. Az Úr Jézus nem állt ellen, hanem úgy döntött, hogy nem lesz nekik botránkozásul, és ezzel megmutatta, hogy a békességre törekszik. A békesség meghatározása: a konfliktusok és zűrzavar hiánya. Az Úr Jézus igyekezett megőrizni a békességet, amikor ezt mondta: *„Tehát szabadok a fiak. Mindazáltal, hogy meg ne botránkoztassuk őket”* – vagyis hogy ne adjunk okot nekik a haragra. Ez összhangban van tanításával: *„jaj annak az embernek, a ki által a botránkozás esik!”*

Az akkori adószedőket a maiakhoz hasonlóan azért küldték, hogy elvégezzék a feladatukat, beszedjék az adót. Ez volt a munkájuk, ahogyan mindannyiunknak megvannak a magunk kötelességei. Mi, emberek, hajlamosak vagyunk megharagudni és felbőszülni, amikor olyanokkal találkozunk, akik látszólag rosszat akarnak nekünk, legyen szó bírságokról, adókról vagy a kényszer más formáiról.

De megkérdezzük: nekünk magunknak kell-e botránkozássá lennünk ezeknek az embereknek? Gondoljunk az Úr Jézus példájára: úgy élt-e, hogy haragot és viszályt keltsen, vagy a békességet kereste? Tanítása szerint *„ne álljatok ellene a gonosznak”* és *„Adjátok meg azért a mi a császáré, a császárnak”* – ezek arra buzdítanak, hogy a harmóniát keressük, és kerüljük a viszályt, amennyiben rajtunk áll. Még ha nem is irányíthatjuk mások tetteit, akiknek megvannak a maguk érdekei és indítékai, mi arra kaptunk elhívást, hogy minden emberrel békességben éljünk.

Máté evangéliuma 26. részének 47. versében láthatjuk, milyen volt az Úr Jézus magatartása az árulással és erőszakkal szemben: *„És még mikor ő beszélt, ímé Júdás, egy a tizenkettő közül, eljöve, és ő vele nagy sokaság, fegyverekkel és fustélyokkal, a főpapoktól és a nép véneitől. Az pedig, a ki őt elárulja vala, jelt adott vala azoknak, mondván: A kit megcsókolok, az lesz; azt fogjátok meg. És azonnal Jézushoz menvén, monda: Üdvözlégy Mester! és megcsókolá őt. Jézus pedig monda néki: Barátom, miért jöttél?”* Ez példája annak, hogyan lehet nem ellenállni, és megőrizni a belső békességet a közelgő gonosszal szemben.

Amikor olyan helyzettel szembesülünk, amelyben valaki rosszat tesz velünk, természetes, hogy nyugtalanságot érzünk. Mindannyian átéltünk már ilyen pillanatokat, például amikor egy munkahelyi felettes tiszteletlenül bánik velünk, vagy csúnyán beszél velünk. Ilyenkor fontos, hogy emlékezzünk az Úr Jézus példájára, és igyekezzünk megőrizni szívünkben a békességet, elkerülve, hogy ellenálljunk, és fölöslegesen felzaklassuk magunkat.

Emlékszem, sok évvel ezelőtt, amikor még nem ismertem Istent, ha megsértettek, vagy csúnyán beszéltek velem (nem azért, mert tettem valamit, hanem mert az illetőnek ilyen volt a természete, így szokott viselkedni és sértegetni), elvörösödött az arcom. Miért történt ez? Beindult bennem egy belső mechanizmus, amely gyorsabban keringette a vért, és forróságot éreztem az arcomon. Megtapasztaltátok már ezt az érzést? Nem mindenki élte át. Ez a természetes védekező reakció, az ellenállás ösztöne. Vajon az Úr Jézusban megvolt ez az ösztön, vagy nem? Ő arra buzdít, hogy a békességet keressük, ne álljunk ellen, mert ezt akarja: hogy békességben éljünk, megbékélt szívünk legyen, és minden emberrel békésen éljünk együtt. Ő így élt.

Amikor azt mondja neki: *„barátom”*, és nem azt, hogy „halálos ellenségem”, azért teszi, mert ez a helyes. A *„Barátom, miért jöttél?”* arra indít, hogy gondoljuk át saját magatartásunkat, és hogy hogyan kezeljük. A *„ne álljatok ellene a gonosznak”* arra tanít, hogy ne álljunk ellen, ahogyan Ő sem állt ellen. Különben valami emberire támaszkodunk. Emberi dolog reagálni, és amikor a helyzet elviselhetetlenné válik, nehéz nem reagálni. Isteni dolog úgy élni, ahogyan az Úr Jézus élt. *„A ki azt mondja, hogy ő benne marad, annak úgy kell járnia, a mint ő járt.”* Ha az Ő igéjét követjük, megtaláljuk a békességet. A Szellem gyümölcse elhozza nekünk ezt a békességet, az igazságot és azt, hogy nem állunk ellen.

De gondoljunk az Úr Jézus tanítványára, akinek nem volt békessége. *„És ímé, egy azok közül, a kik Jézussal valának, kezét kinyújtván, kirántá fegyverét.”* Milyen érzések fogták el, mielőtt kirántotta a kardot? Düh vagy nyugtalanság? Miért kell erőszakhoz folyamodni? Békességben volt-e az Úr Jézus tanítványa, amikor ezt tette? Nem, nem volt. Bár azzal dicsekedett, hogy mellette lesz mindhalálig, abban a pillanatban nem volt békessége. Megvolt benne a Szellem gyümölcse? Nem volt meg. Kinyújtotta a kezét, kirántotta a kardot, megütötte a főpap szolgáját, és levágta a fülét. Ekkor az Úr Jézus ezt mondta neki: *„Tedd helyére fegyveredet; mert a kik fegyvert fognak, fegyver által vesznek el.”*

Sokan csak a kardra, pisztolyra, puskára és fegyverzetre gondolnak. És ha nekünk nincs fegyverünk, hamarabb meghalunk. De mit mond itt az Úr Jézus? Mire tanít bennünket? „Tegyétek helyére az ellenállást, mert akik ellenállnak, az ellenállás által vesznek el.” Nem kell, hogy kard legyen. Ma sokan kardként használják a szót? Igen, a szó lehet kard. Lehet a gonosz felől jövő szó is, a harag, a rossz szavak. Gyilkosok vagyunk, ölni tudunk a szavainkkal.

Mire akar tanítani bennünket az Úr? Hogy olyanok legyünk, mint Ő. Hogy kivegye belőlünk az ellenállás ösztönét. Miért? Mit hoz az ellenállás? Nyugtalanságot. És ezt Neki ki kell vennie belőlünk. Mostanában mondtam: képzeljük el, hogy Isten örök országában vagyunk. Átvitt bennünket, és ott vagyunk. De az ellenállás ösztönét, mondjuk úgy, nem vette ki belőlünk. Nem vette ki az életünkből. Mi történne ott? Ha így volna?

Elvörösödne az arcunk, amikor Isten olyan döntést hoz, amely nem tetszik nekünk? Kell-e Istennek ma munkálkodnia bennünk, vagy nem kell? Törekedjetek azokra, amik a békességre valók. Törekedjetek rájuk. Keressétek őket.

Olvassunk az 1Péter 2. részéből. Mire kaptunk elhívást? Mondtam, hogy nincs is olyan sok elhívás. Sokan a hivatalosak, kevesen a választottak. Különleges dolgokra kaptunk elhívást, és ezeket Neki bele is kell vésnie belénk, különben nem leszünk választottak. Olvassuk a 18–20. verset: *„Ti szolgák, teljes félelemmel engedelmeskedjetek uraitoknak, nemcsak a jóknak és szelídeknek, hanem a visszásoknak is. Mert az kedves dolog, ha valaki Isten iránt való lelkiismeretből tűr bántalmakat, mikor igaztalanul szenved. Mert micsoda dicséret az, ha vétkezvén és arczul veretvén, tűrtök? de ha jót cselekedvén és mégis szenvedvén, tűrtök, ez kedves dolog Istennél.”* Ámen.

A béketűrésnek tökéletesen el kell végeznie a munkáját, hogy hosszútűrésre jussunk. Mit jelent számunkra a hosszútűrés? Azt, hogy nem állunk ellen. Hosszútűrőnek kell lennünk azokkal szemben, akik rosszat tesznek velünk, a nehéz természetű urakkal szemben is, akik kemények velünk és elnyomnak bennünket. Amikor urakról van szó, ez vonatkozhat az urak és szolgák vagy rabszolgák viszonyára, de napjainkban a munkáltatók és munkavállalók viszonyára is.

A bibliai időkben egy rabszolga nem mehetett el egyszerűen, ahogyan egy alkalmazott ma felmondhat. Péter arra buzdít, hogy szabaduljunk meg az ellenállás ösztönétől. *„De ha jót cselekedvén és mégis szenvedvén, tűrtök”* – vagyis ha nem álltok ellen –, *„ez kedves dolog Istennél.”* Isten békességet akar nevelni bennünk. *Hiszen erre hívattatok el.*

Nem csupán arra kaptunk elhívást, hogy a Királyfi menyegzőjén örvendezzünk, hanem arra is, hogy még a szenvedésben is örömöt találjunk, ahogyan az Úr Jézus mondja Máté 5-ben: *„Örüljetek és örvendezzetek”*, amikor üldöznek bennünket. Krisztus szenvedett értünk, és nem állt ellen, példát hagyva nekünk, hogy az Ő nyomdokait kövessük, és megtanuljunk nem ellenállni, hogy eljussunk a békességre.

Amíg megvan bennünk az ellenállás ösztöne, a békesség nem fog uralkodni a szívünkben. Saját tapasztalatból beszélek: amikor elégedetlenek vagyunk, mert valaki elfoglalja a parkolóhelyünket, nincs teljes békességünk. Még ha nem is szállok szembe az illetővel, ha a szívemben elégedetlen vagyok, nincs békességem. A gonoszoknak nincs békességük. Mire kellene törekednem?

Arra, hogy megelégedett legyek, hogy eljussak a békességre. A békességre kell törekednünk, és azokra a dolgokra, amelyek odavezetnek, még a kicsikre és jelentéktelenekre is. Mindent, ami nyugtalanságot okoz bennem, el kell távolítani, hogy eljussak a békességre. Isten igéjéből megértjük, hogy Ő, aki *„bűnt nem cselekedett”*, igazságban élt, és *„sem a szájában álnokság nem találtatott”*.

Az Úr Jézus békességben élt, és békessége volt Istennel. Amikor szidalmazták, nem szidalmazott viszont, amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem hagyta az igazán ítélőre. Itt van előttünk az Ő példája, aki megengedte, hogy próbákon menjünk át, és megkérdezzük: miért? Mert Ő *minden módon* munkálkodik. A békesség Istene *„minden módon”* békességet ad nekünk, és minden a javunkra szolgál, nyugalmat adva lelkünknek.

Ő, aki az igaz Bírónak engedelmeskedett, példát hagyott nekünk; az evangéliumokból tudjuk, hogy imádkozott gyilkosaiért. Ez megmutatja, hogy aki békességben van, az a legnehezebb pillanatokban is tud imádkozni, szemben azzal, aki nincs békességben, és ilyenkor nem tud imádkozni.

Arra kaptunk elhívást, hogy békességben éljünk, hogy imádkozhassunk ellenségeinkért. Az „Uram, bocsáss meg ellenségeimnek" arra hív, hogy imádkozzunk értük, de ha nincs békességünk, és nyugtalanok vagyunk, nem tudjuk úgy szeretni az embereket, ahogyan arra elhívást kaptunk, miközben az igaz Bírónak engedelmeskedünk.

Segítsen nekünk az Úr, hogy azokra a dolgokra törekedjünk, amelyek a Szellem gyümölcséhez vezetnek, és hogy kifejlődjön bennünk az Úr Jézusnak, a békesség Királyának jelleme. Ámen.

---

**Sursa:** *Igyekezzetek a békességre és a szentségre* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/predici-scrise/igyekezzetek-a-bekessegre-es-a-szentsegre